

Mùa Thu Đi Xem Lá Vàng

Ngọc Hạnh

Mùa hè nóng nực đã qua, mùa thu đến mang theo thời tiết ôn hòa, mát mẻ khắp nơi. Tuy nhiên, khí hậu các tiểu bang Hoa Kỳ không hoàn toàn giống nhau. Có nơi lạnh, lá cây thay màu từ xanh thành vàng, cam hay đỏ; nơi nào lạnh ít, lá hã còn xanh. Lá cây trên vùng núi thay màu sớm hơn ở các đô thị. Ở vùng Fairfax, Virginia lá vẫn còn xanh, trong khi tại Canada phần lớn lá đã đổi màu.

Các bạn bàn nhau từ mấy tháng trước, rủ đi Canada bằng du thuyền xem lá vàng, thật ra là để đổi không khí trong 10 ngày. Cả năm qua các bạn chưa đi xa. Trước kia, khi nghỉ hưu, họ thường đi viếng thăm nơi này nơi nọ bằng du thuyền, không đi đường bộ vì ngại chờ đợi ở phi trường đông đúc. Là những người cao niên, hợp mặt được lúc nào thì vui lúc ấy. Chẳng biết ai sẽ ra đi trước và không bao giờ trở lại, chỉ để lại thương nhớ cho người thân. Điều đó bình thường như lá vàng rơi rụng vào mùa thu.

Chúng tôi chọn chiếc Vision of the Seas, có bến cảng ở Baltimore, Maryland cho gần nhà, khoảng hơn một giờ lái xe, khỏi chờ đợi ở phi trường.

Các con đưa ra bến cảng đúng giờ check-in, không phải chờ đợi lâu. Nhân viên du thuyền toàn là những người chuyên nghiệp. Họ làm việc nhanh nhẹn; từ lúc nhận hành lý đến lúc vào trong du thuyền không mất nhiều thì giờ. Có mấy chục quầy check-in và nhiều nhân viên đi loanh quanh. Ai cần thì họ giúp điền phiếu, chụp ảnh, làm thẻ vào cửa rất nhanh. Có những hàng ghế trong phòng cho khách ngồi chờ bạn bè.

Ai lên tàu cũng phải đợi đến 14 giờ mới được vào phòng, vì nhân viên còn làm vệ sinh cho tươm tất, sạch sẽ. Nhóm khách trước rời du thuyền khoảng 10 giờ sáng cùng ngày. Phần lớn khách lên tàu đi thẳng đến phòng ăn tự chọn (buffet) ở lầu 9 để dùng cơm trưa, sau đó đi loanh quanh nơi này nơi nọ trên tàu chờ đến giờ vào phòng. Và lại, vào phòng sớm hành lý cũng chưa đến.

Đại Cương Về Tàu Vision of The Seas

Chiếc Vision of the Seas ra đời năm 1997, dài 279 mét, cao 59 mét, có 11 tầng, chứa được 2.416 khách; thủy thủ đoàn gồm 765 người. Trên tàu có rạp hát, hồ bơi, quầy bar, hai phòng ăn chính ở lầu 4 và 5, phòng ăn tự chọn rộng rãi ở lầu 9, cùng các phòng ăn đặc biệt khác.

Chúng tôi tưởng mình đến sớm, nhưng khi lên lầu 9 mới thấy nhiều người còn đến sớm hơn; các bàn ăn đã đầy khách. Dùng bữa xong, xuống phòng sinh hoạt ở lầu 4 thì thấy thiên hạ đã ngồi kín các ghế. Họ xem nghệ sĩ trình diễn văn nghệ hoặc giải khát bằng nước trái cây, nước ngọt.

Thăm Viếng

Theo chương trình, du khách sẽ viếng ba nơi: Boston, Maine và Halifax.

Tàu rời bến, chạy ba ngày đêm mới tới Boston. Trời quang, nắng nhẹ nhưng đôi khi có sóng to, tuy nhiên tàu lớn nên chúng tôi yên tâm. Biển xanh mênh mông chẳng thấy bờ bến, thỉnh thoảng chỉ thấy vài chiếc tàu to xa xa. Ban đêm, chúng tôi ngủ ngon, có lẽ nhờ tiếng sóng vỗ đều vào mạn tàu.

Nhóm chúng tôi gồm bốn người cao niên. Vợ chồng người bạn ở lại tàu suốt hành trình, không ra khỏi tàu. Anh chị chỉ muốn đổi không khí, không màng viếng cảnh. Thật ra, trong tàu ấm áp nhưng ra ngoài thì hơi lạnh, phải mặc áo khoác dày. Tôi và chị bạn lên bờ hai lần: một lần ở Boston và một lần ở Halifax, Canada.

Viếng Boston

Boston là thủ đô của tiểu bang Massachusetts, Hoa Kỳ, đông dân, nhiều cao ốc đẹp, khiến tôi liên tưởng đến Nữ Ước (New York). Tôi đã đi Boston một lần thăm người bà con, chỉ đi ngang thị trấn. Nhà ở ngoại ô nên đất rộng, nhà riêng biệt, sân trước trồng cây kiểng, sân sau có hồ nuôi cá koi màu đỏ, vàng bơi lội.

Lần này, chị bạn và tôi mua vé Duck Tour của du thuyền để xem thành phố trên đường bộ và trên sông. Có nhân viên du thuyền đi theo vì tour này do du thuyền tổ chức. Khách trên xe khoảng hơn 40 người.

Xe chạy qua các đường chính trong thành phố: nhà thờ, trường đại học, nhà hàng, công viên... Phần lớn là các cao ốc, không thấy biệt thự riêng biệt có vườn hoa, sân cỏ trong trung tâm. Trên đường phố, nhiều người qua lại; công viên cũng đầy khách, phần lớn mặc áo ấm màu xanh đỏ vui mắt.

Những hàng cây dọc các con đường đang thay màu, phần lớn vàng hoặc vàng cam, rất đẹp. Trên xe ngoài tài xế còn có thuyết trình viên dùng micro giới thiệu đại cương về các nơi xe chạy qua. Sau hơn một giờ đi qua các thắng cảnh, xe chạy thẳng xuống sông. Chiếc xe giờ trở thành con tàu, chạy dọc theo bờ sông ngắm các kiến trúc hai bên, chui qua cây cầu to, thấy tàu thuyền đi lại hoặc đậu ở bến.

Khách trên xe vỗ tay reo vui khi chiếc xe xuống nước êm ru và an toàn. Mọi người trở về bến cảng, hài lòng với cuộc du ngoạn thú vị, vừa trên bờ, vừa trên sông nước nhấp nhô sóng nhẹ. Ai cũng biểu người thuyết trình chút tiền tip.

Dù về trễ, nhưng phòng ăn tự chọn ở lầu 9 vẫn mở cửa cho nhóm du khách về muộn. Du thuyền rời bến, tiếp tục hành trình khi chúng tôi đang dùng cơm tối.

Halifax, Canada

Nơi viếng thăm sau cùng của chuyến đi 10 ngày bằng tàu Vision of the Seas là Halifax, Canada. Lần này, cô bạn và tôi chỉ lên bến cảng, không vào thành phố.

Theo tờ rơi của du thuyền, Halifax có nhiều nơi đáng xem như các viện bảo tàng, tòa đô chánh (City Hall), thương xá có nhiều cửa hàng bách hóa, quần áo, nữ trang, các công viên, trường đại học... Nhưng chị em tôi là những người già, nên chỉ dạo quanh bến cảng.

Các gian hàng ngay bến cảng cũng phong phú lắm. Nhờ mặc áo ấm nên không thấy lạnh. Ra khỏi cầu cảng là một gian nhà rộng và dài, có nhiều quầy bán quần áo, khăn quàng, nữ trang, đồng hồ, ví da, bánh kẹo, rượu, quà kỷ niệm... rất nhiều. Họ tính tiền Canada nhưng nhận thẻ Visa Mỹ.

Từ bến cảng nhìn ra, thấy những hàng cây lá đổi màu rất đẹp. Bên kia đường, trong khu vực cảng, nhà phố khang trang, sạch sẽ, trù phú, văn minh. Chị bạn mua khá nhiều quà lưu niệm ở bến Halifax. Chị nói nếu quy ra tiền Mỹ thì giá sẽ thấp hơn giá ghi trên món hàng. Theo chị, thích thì mua, vì biết đâu chẳng bao giờ có dịp trở lại nơi này. Con cháu nay đã trưởng thành, có việc làm ổn định, không cần phải tần tảo như mấy chục năm trước.

Chị em tôi không viếng thăm Maine, chỉ ở lại du thuyền trò chuyện với nhau. Ngày vui qua mau, thấm thoát đã 10 ngày. Du thuyền trở về bến cũ, chia tay nhau, hẹn ngày gặp lại.

Cảm Nghĩ Cuối Chuyến

Trong chuyến đi này, phần lớn du khách là người trung niên và cao niên; ít thấy người trẻ tuổi hay trẻ em.

Nghĩ lại, chúng tôi có lẽ “không giống ai”: người cao niên thường sợ lạnh, lại đi Canada vào mùa thu! Lúc đi, ở Virginia (vùng Fairfax) lá cây còn xanh, nhưng khi về dọc đường, hàng xóm, vườn nhà, lá cây đã thay màu cam, vàng, đỏ, rất đẹp. Thỉnh thoảng, theo làn gió, lá rơi nhẹ nhàng như đàn bướm bay lượn. Vài hôm nữa, cảnh cây sẽ trơ trụi, và chủ nhà phải quét lá hoặc thuê người dọn dẹp.

Chúng tôi xa quê hương đã hơn 40 năm. Chị bạn tôi, một dược sĩ, phải học lại mới được hành nghề. Chị làm việc đến năm 80 tuổi, khi các con bắt nghỉ mới chịu về hưu. Ở Hoa Kỳ, còn làm được là họ vẫn thuê. Và lại, chị quen việc, đi làm có người ra người vào, vui hơn ở nhà thui thủi một mình với mấy vi tính, vì chồng chị đã qua đời.

Các con chị nhà cao cửa rộng, mời chị về ở chung nhưng chị từ chối: “Ồ chung mất tự do của tụi nó và của mình.” Chị chỉ ở gần mà thôi, nếu đau ốm thì sẽ tính sau. Về đến nhà, chúng tôi nhận được tin không vui: các tỉnh miền Trung Việt Nam bị bão lụt tàn phá nặng nề. Anh chị bạn quê ở cố đô Huế vội vàng liên lạc với bà con. Hai người được họ hàng cho biết nhà trong thành phố tương đối bình an, do phần lớn nhà nào cũng có ít nhất một tầng lầu, chỉ cần di dời vật dụng lên cao mà thôi.

Thương cho đồng bào nghèo ở vùng ngoại ô, nhà lá nền thấp nên bị ngập lụt hoặc bị nước cuốn trôi. Có người chết, có người bị thương. Dân chài lưới không thể ra khơi và có thể đói nếu không được cứu trợ.

Anh chị liền gửi tiền về giúp đồng bào bất hạnh. Người viết cũng góp chút ít, mong các nạn nhân sớm được trở về mái nhà xưa, tai qua nạn khỏi. Cầu mong cho mưa thuận gió hòa, ai cũng bình an, khỏe mạnh.

Tôi xin chúc các anh chị cùng đi du thuyền, và quý vị cao niên, nhiều sức khỏe, con ngoan cháu thảo, gia đình bình an, hạnh phúc. Tôi cầu mong các nạn nhân bão lụt sớm ổn định đời sống, đồng bào trong nước và hải ngoại được học hành tử tế, có công việc làm ăn, cơm no áo ấm, từ thành thị đến thôn quê.

Cầu xin ơn trên ban phước lành, niềm vui, sức khỏe và hạnh phúc cho mọi người trong nước và ngoài nước, nhất là các nạn nhân bão lụt, những người đang chịu cảnh nhà cửa hư hại, hoang tàn...

Xin có mấy câu văn vần tặng quý độc giả:

Bão Lụt Miền Trung
Thu về mát mẻ gió lao xao
Xứ lạnh đi xem lá đổi màu
Đỏ thắm, vàng, cam hay tím nhạt
Phong cảnh thiên nhiên đẹp biết bao
Nhận được tin buồn nơi cố hương
Bão lụt miền Trung thật thảm thương
Nhà cửa hư hao, người đói rét
Cầu mong dân chúng khỏi tai ương...

Virginia, ngày 4/11/25
Ngọc Hạnh

